

σμένους, πήρε τὰ δαχτυλίδια ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα, τὰ εὐλόγησε καὶ τὰ ἔδωσε στὴ θεία.

Ἄ! ναι, αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό, νὰ γυρίσῃ τὸ δαχτυλίδι στὴν Ἁγία Τράπεζα. Ἔσο γιὰ τὸ δικό της, θὰ τὸ φορῇ πάντοτε. Δὲν τὸ εἶπε στὴν Κατίνα; Αὐτὴ μὴ φορᾷ ραβωνιάστηκε, δὲν ξεραβωνιάζεται. Τὸ ἄλλο δαχτυλίδι στὴν Ἁγία Τράπεζα, τώρα μάλιστα, ἀμέσως.

Πῆρε τὸ δαχτυλίδι, κατέβηκε στὴν ἐκκλησιά, πήγε στὸ ἱερό καὶ ἀκούμπησε τὸ δαχτυλίδι πίσω ἀπὸ τὴ θήκη, ποὺ εἶτανε κλεισμένο τὸ Δισκοπότηρο καὶ τᾶλλα ἱερά σκεύη τῆς λειτουργίας. Ἐπειτα ἔκαμε τὸ σταυρὸ της καὶ γύρισε πίσω.

(Ἔχει συνέχεια).

ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ

Τ' ἄμοιρα ρόδα σκέπτομαι τῆς ἔρμης τῆς τριανταφυλ-

[λιᾶς,

σὰ φτάσει κάποιο δεῖλι ποὺ θὰ σβύσουν, κάποιας ἡμέρας βροχερῆς χυνοπωριάτικης, βουβὰ καθὼς θὰ σκύβουν κάτω τὸ κεφάλι — —

Πόσες χαρὲς μου σκέπτομαι ποὺ φτάσανε κι ὅλο μὲ

[μιᾶς

στὴ σκοτεινιά τῆς πίκρας βυθιστήκαν, κι ἄχ! πόσα βασιλέματα στὸ βάθος τοῦ Σαρωνικοῦ, καθὼς ἄπλωνε ἡ νύχτα τὰ φτερά της. — —

Μὰ ἀκόμα συλλογίζομαι (κι εἰς μοῦ ἐσοῖζεται ἡ

[ψυχὴ!)

τὸ τέλος, κάποια μέρα τῆς Ἀγάπης καὶ νιώθω ἐντὸς μου σκοτεινιά, κ' εἶμαι σὰν ἕναν

[δίχως φῶς

στὸ χεῖλος μιᾶς ἀτέρμονης ἀβύσσου — —

ΝΑΣΟΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Βρέχει πάλι! Ὁχ! αὐτὸς ὁ βήχας!

Μὰ τί μοῦρθε τώρα καὶ τὰ ξαναθυμήθηκα; Ξαίρετε ἔμω; Ἐχουν καμιά φορὰ τὸ γούστο τους καὶ τὰ παλιά... τὰ παρασμένα... Μπᾶ ἔχι· δὲν εἶν' αὐτὸ ποὺ λέτε. Μαῦρα καὶ σκοτεινὰ εἶτανε τὰ δικά μου. Μὰ νά, τώρα δά, ἔτσι ποὺ τὰ λέγαμε... Κάτι πράματα! Καλέ, εἶναι νὰ σκάνει κανεὶς στὰ γέλια, σὰ βάζει μὲ τὸ νοῦ του, ποὺ πάει καμμιὰ φορὰ ἡ κουδέντα... Κ' ὕστερα ξαίρετε; Ἐσᾶς, δὲ σᾶς θεωρῶ πιά ξίνο... Ἀλήθεια! Θέλετε, λοιπόν, νὰ μιλήσουμε σοβαρά; Μὰ πῶς ἤρθε ἔτσι ὁ λόγος! Θέ μου αὐτὸς ὁ βήχας! Ἄχ! ἔτσι ἔδηχε κ' ἡ μάνα μου... Τὸ

Ξαίρω... τὸ Ξαίρω... ἀπ' αὐτὸ θὰ πάω κ' ἐγώ... ἔτσι ἔδηχε καὶ κείνη τις μέρες ποῦ... Μὰ καὶ ἡ Ἄννα μας, κ' ἐκείνη... Πόσος καιρὸς ποὺ ἔφυγε ἡ Ἄννιτσα μας ἀπ' τὸ σπίτι! Ξαίρετε, ἔ; Σᾶς εἶχα μιλήσει κι ἄλλη φορὰ γιὰ τὴν μεγάλη μου ἀδερφή. Τώρα ποιὸς Ξαίρει; . . . Ζεῖ, πέθανε; Ποῦ νὰ βρισκεται ἀραγες! Ποιὸς Ξαίρει! Μὰ τὸν Κώστα μας . . . τὸ Ξαίρω, τὸν πιάσανε στὴν Ἰταλία, ἔκανε λείει κάλτικα, μὰ δὲν πέτυχε, τὸν πιάσανε. Ἄχ! ἂν πετούχαινε ὁ Κώστας μας στὶς δουλειέ, του! Σᾶς βεβαιῶ, δὲ θάμασταν σήμερα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Τί καλὸ παιδί ἐκεῖνος ὁ Κώστας! Χαμένο τόχω μὰ τὸ Θεό! Τί σᾶς μιῶ τώρα γι αὐτόν; Ποῦ τὸν Ξαίρετε ἔσως τὸν Κώστα! Ψέματα; Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἔσᾶς αὐτός; Ἐνας κατάδικος! Καλὰ δὲ λέω; Ἄς εἶναι! . . . Τὸ λοιπόν, ἐκείνη τὴ μέρα, τὸ μάτι μας εἶχε γίνει γαρβδα ἀπὸ τὴν πείνα. Κατὰ τὸ σούρουπο, ὁ γέρος εἶχε γυρίσει σκνίπα στὸ μεθῆσι. Ἐγὼ ἔνωσα κάτι ἀνατριχίλες... πῶς νὰ σᾶς πῶ! Μὲ τὸ μπαρδόν... βλέπετε δὲ φταίω ἐγώ, αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος μοῦ κόβει τὴν κουδέντα... Ἐτσι ἔδηχε κι ἡ... μοῦ τὸ εἶπε κ' ἕνας πραχτικός, ἀπὸ αὐτὸ θὰ πάω μὴ μέρα... ἀδιὰφόρετα, λοιπόν, δλα αὐτὰ τὰ ρεμέντια... Ἄ! βέβαια... Οἱ κομπογιαννίτες καμμιὰ φορὰ βγαίνουν καλύτεροι κι ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Καλέ, καλὰ λέτε! Ψέφτες ὄλοι του, δίκιο ἔχετε... Γιατρὸς σοῦ λέει ὁ ἄλλος . . . Καὶ γιατί σᾶς παρακαλῶ, δὲν βρίσκουν τὴν γιατρεία μου, αὐτοὶ ποὺ κάνουν ποὺ τὰ Ξαίρουν δλα; Καλέ, δὲ βαριέστε! Τί λέγαμε; Ἄ! . . . Ἡ μάνα μου εἶχε ἀρχίσει τὴ γκρίνια. Ἐγὼ δὲν Ξαίρω τί μ' ἔπιασε ἐκείνη τὴν ὄρα! . . . Δὲν Ξαίρω τί μοῦρθε καὶ . . . Καλὰ! καλὰ! τῆς λέω, ἄστα τώρα αὐτὰ, ἄστα . . . παράτα τὰ ξεφωνητά . . . παράτα τα δλα κι ἔλα πᾶμε! . . . Πῆρα πιά τὴν ἀπόφαση! . . . Τέτοια ἀπόφαση! Ἐ, τί λέτε; Μικρὸ τῶχετε; . . . Καὶ πόση εἰμωνα θαρρεῖτε; . . . Νὰ τόση δά! Μὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ καιρὸ αὐτὸ τὸ πράμα μοῦ σκότιζε τὸ μυαλό. Ἄπὸ καιρὸ κοίταξα τις ἄλλες . . . Κι ἔτσι καλοντυμένες, ὅπως τις ἔδλεπα! . . . Ὅλο ρωτοῦσα, δεξιὰ, ἀριστερά . . . κι ὄλο μάθαινα, τὸ πῶς πρέπει νὰ φέρνεται κανεὶς . . . Ἐ, βλέπετε, παιδιὰ τοῦ δρόμου ἐμεῖς! . . . Τί; Ψέματα; Στους δρόμους καὶ στὰ σοκάκια μεγαλώσαμε. Ἐκεῖ ἔμαθε κι ὁ Κώστας... Ὁ Κώστας μας, Ξαίρετε! . . . Ἄς εἶναι . . .

Ἐλα λοιπὸν μητέρα! ἔλα πᾶμε! Μιλιά ἐκείνη. Δὲν εἶπε τίποτα γιὰ νὰ μὲ κάνει ν' ἀλλάξω γνώμη. Τί νὰ πεῖ; Στὸ χέρι της εἶτανε; . . . Δὲν τὰβλεπε τὰ χάλια μας;

Στὸ ἀναμεταξὺ ἐγὼ εἶχα σιαχτεῖ λιγάκι. Σιαχτεῖ, ὁ λόγος τὸ λέει. Νά! πάστρεψα λίγο τὰ παπούτσια μου... κάτι παπούτσια! τέντωσα τις κάλτσες μου καὶ σήκωσα ὅσο μπορούσα τὸ φουστάνι μου γιὰ νὰ φαίνονται καλύτερα οἱ γάμπες μου. Ἠξαιρα πῶς τοὺς ἄντρες... κάτι γέρους προπάντων, τοὺς ἀ-